

Magyar Adorján levele Tomory Zsuzsához

A TÖRTÉNELEMHAMISÍTÁSOK EGYIK LEGNAGYOBBIKÁRÓL.

Manapság általános hiedelem, hogy a magyarok Ázsiából jöttek és hogy körülbelül 1000 évvel ezelőtt nomádokként vándoroltak Európába. Ezt iskolákban is így tanítják. Ami azonban csak újabb kitalálás, amiről egyetlen régi följegyzés sem tud semmit. Alapítója pedig, természetesen nem magyar, vagyis Wamberger Herrmann, író és keleti utazó volt. Miután azonban az elmélet Ferenc-József császár politikájának igen megfelelő volt, Wamberger nem csupán Bécsbe rendeltetett, hanem igen kedves vendégként, császári ebédhez is meg lett híva. Ami nem is történt hiába, mivel – holott ő ezelőtt inkább azon véleményen volt, de hogy Árpád honfoglalói törökök voltak – ám bécsi tartózkodása után már másképen írt, vagyis mindinkább úgy, hogy a magyarság lényegét az Árpáddal bejöttek képezték, akikhez már ezelőtt csatlakozott valami kevés finn-ugor elem. Valamint hangoztatta, hogy a magyarság “par excellence keveréknép” és hogy “a mai magyarság vérében az ősmagyarságnak már egy csöppje sincsen”. Amivel szemben embertanilag kimutatható, hogy a magyarság ma is 98 százalékban egyöntetű faj, valamint nyelvészetileg is, hogy nyelve szintén egyöntetű európai ősnyelv, amelybe csak a kereszténység föl vételével, majd az osztrák uralom alá kerülés után keveredett kevés de fölösleges, ki is küszöbölhető idegen elem.

Ámde Wamberger Bécsből nem csupán a legnagyobb dicséretben részesült, hanem a császár magyar nemességét is adományozott neki, miután ő a magyarosan hangzó Vámbéry Ármin nevet vette föl.

Utóbb a császár titkos parancsai folytán – amelyeket a császár által kinevezett, többnyire magyarországi betelepített német közoktatási miniszterek mindig készségesen teljesítettek - ezen elméletet a volt osztrák magyar tudósok sohasem fogadták el. Csakhogy Wamberger a maga elméletéről több könyvet írt, amelyek a császár és a “magyar”-nak nevezett de a valóságban osztrák fiók-kormány által pártfogolva, lettek terjesztve, más nyelvekre lefordítva, amely könyvekben a magyarság ázsiai, sátoros, nomád eredetű de eredeti jellegét már elveszítette, keveréknépként tüntetve föl, a magyarság és a történelmi igazság legnagyobb kárára. Így terjedett ez elmélet el, mesterséges úton, de amelyen, természetesen, minden osztrák és német sovínista kapva-kapott, annak dacára is, hogy a komoly

tudományban ismeretes, miszerint a magyar nyelv a finn-ugor nyelvcsaládba tartozik, hogy a magyar nép fajilag is e népek rokona és hogy az egész magyarság Európa egyik legjellegzetesebb szorgalmas földművelő népe. Mi több, a németek utóbb már azzal sem elégedtek meg, hogy a magyarság török nomád eredetű legyen, hanem még iskolakönyveinkben is azt kezdték tanítani, hogy a magyarság mongol eredetű. Amely egész elmélet ily nagy fölkarolása és terjesztése pedig azért történt, mert az osztrák császári hatalom ebben a magyarság kiirtását célzó politikájának legjobb megokolhatását látta.

Hogy viszont a magyarság ázsiai eredetéről egyetlen történelmi nyom vagy följegyzés sincsen, ezt egyszerűen agyonhalgatták. A vége az lett, hogy idővel a magyarságnak a nyelvészetben és embertanban nem járatos része, vagyis nagy többsége is e tévtant elfogadta, mivel minden oldalról ezt hallotta, iskola és sajtó útján is terjesztve, sokszor még tetszetős, romantikus színben is föltüntetve.

A tényállás azonban az, hogy a magyarság, ugyanúgy mint a finnek, észtek és a baszkok, Európa árjaelőtti lakosságának fönmaradott része, ami történelmi, nyelvi, néprajzi és embertani adatokkal pontosan kimutatható. A magyarság tehát eredeti őshelyén, a nehezen járható hegységek által körülzárt, tehát jól védett Kárpát-Medencében, mindennemű viszontagság és későbbi betelepítések ellenére is mindmáig fönmaradott.

Hogy a magyar nyelv szókincse is az európai nyelvekkel közelebbi rokonságban van mint a törökkel, ez is arra használtatott föl, hogy a magyar nyelv "keveréknyelv"-nek legyen föltüntetve, amelynek úgyszólván minden szava innen-onnan tevedött össze. Holott igen könnyen kimutatható, egyrészt az, hogy a magyar nyelv szavai egymással a legokoszerűbb (leglogikusabb) összefüggésben vannak, - ami keveréknyelvben lehetetlen, mivel heterogén elemek között összefüggés sincsen, - másrészt az is, hogy ahol a magyar szó valamely árja szóra hasonlít, ott az illető szónak kimutathatólag, mindig ősalakja él a magyarban, elváltozott alakjai, származékai találhatók másutt. E rövid cikkben ezt kimutató táblázatokat nem hozhatok, de elég is itt néhány példát fölhoznom:

Magyar: kő, régi magyar: ka, ke, kú, mai tájszólásos: kű.

Magyar: kemény.

Nos, igen régi ős-szavak mindig egyszótagúak. A magyar kő, ka, ke, kú nem csupán egytagú de csak két hangból álló. Az ősember számára a kő főtulajdonsága: keménysége volt, ami egyébként teljesen helyes is, mivel a legkeményebb amit ismerünk, a gyémánt is: kő. Ezért képezte a magyar ősnyelv a kő nevéből kemény szavunkat. Kétségtelen tehát, hogy a szláv kamen = kő szó, mivel már kéttagú és öt hangból álló szó, ezért csak későbbi fejlemény, illetve a kemény szó származéka lehet. Ezenkívül a magyar kő és kemény szó között okszerű hangzás és jelentésbeli összefüggés van, holott a szláv kamen és tvrd = kő és kemény szavak között a hangzásbeli összefüggés hiányzik, ami szerint tehát a két szó nem egymásból fejlődött, mint a magyarban. Ősnyelvünkben a szavak egymással hangtanilag is összefüggenek, keveréknyelvekben ellenben nem, mert ezekben a szavak véletlen folytán kerülnek egymás mellé, nem származnak egymásból.

A magyar víz, finn vete, szláv voda, német Wasser = víz szavak egymás hangtani rokonai (v-z, v-t, v-d, v-sz), ámde itt is azt látjuk, hogy a magyar szó még egytagú, mind a többi pedig kéttagú, négy vagy öt hangból álló, amiértis utóbbiak későbbi fejlemények kell legyenek. Ezzel szemben a török nyelvben úgy a víz mint a kő neve egészen más alakú: su és tas = víz és kő. Ha tehát a magyarok Ázsiából jöttek, miképpen lehetséges, hogy a vizet, követ nem úgy nevezik mint a törökök, hanem az európaiakhoz hasonlóan??? Avagy ama "nomád magyarok" Ázsiában sem vizet sem követ még nem ismertek, ezeket csak itt Európában ismerték meg és egyik nevét a németektől, a másikat a szlávoktól vették át? Avagy talán az európaiak nem ismertek-e még vizet és követ és ezek nevét a nomádokként érkező magyaroktól vették-e át? Nem képtelenség-e az ilyesmi? – Az, de elhallgatható. Aminthogy el is hallgattatik. Pedig minden nyelvész előtt ismeretes dolog, hogy műveletlen nép ha valamit más, műveltebb néptől átvett, annak egyúttal nevét is átvette.

Mi tehát a fönti dolog elhallgatott megfejtése? Az, hogy mind e szavak Európa őskorából származnak és az, hogy a magyarság európai ősnép lévén, épen nálunk a víz és kő még egytagú neve maradott fenn.

Mindenesetre az így teljesen okszerű, egyszerű következtetés, de természetesen elhallgatható.

Továbbá: Műveltségi szó csak természeti ős-szóból származhat, sohasem

e állítanunk, hogy a víz szó a vízvezeték szóból származott volna? Ép ésszel nem, bizonyára. És mégis, hogy a császári, wambergeri elméletet megmentsek, még illet is állítottak! Birtokomban van egy "tudományos" cikk, amely pontosan ugyanilyet állít, vagyis a magyar hártya szót a latin charta = papiros szóból származtatja. Pedig a magyar hártya szó vékony, bőrszerű valamit jelent, de emellett még teljesen specializálatlan természeti szó, mert jelenthet úgy állati mint növényi, valamint mesterségesen előállított hártyát, mint például filmet is. Rokona a magyar kéreg szó, amely szintén bőrszerű de vastagabb dolgot jelent. Viszont kétségtelen, hogy a magyar hártya és a latin charta szó egymásnak úgy hangtani mint jelentésbeli rokona is. Ámde a magyar hártya szónak a kéreg szó is közvetlen rokona (h-r, k-r). Sokan gondolkoztak már azon, miért nevezik Erdélyben a fából készülő vizeskorsót kártya néven? Pedig ez igen világos: Azért mert régi nyelvünkben a kártya szavunknak kéreg értelme volt és mert az ilyen korsó régen fakéregből készült, ugyanúgy mint a kászú, amely fakéregből ma is készülő edény. De hogy hártya szavunk nyelvünk ősrégi saját szava, ezt nem csak az bizonyítja, hogy nyelvünkben számos hangtani és jelentésbeli rokona van (holott az idegenből átvett szavak a nyelvekben egyedül állanak, rokontalanul), hanem még az is, hogy északi rokonnépeink nyelvében is kerta = kéreg, amellyel azonban pontosan egyezik az olasz corteccia (korteccsa) = kéreg. De ezenkívül a németben is Kork, a szlávban kora = kéreg, amely utóbbi kettő meg azonnal korsó szavunkat kell eszünkbe juttassa, amely edény pedig, amint láttuk, régen valóban fakéregből készült! Holott Ázsiában, a törökben a kéreg neve kabuk, tehát egészen más szóalakú.